

RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)
10. april 2000 *

I sag T-361/99,

Karl L. Meyer, Uturoa (Raiatea, Fransk Polynesien), ved advokat J.-D. des Arcis, Papeete, og med valgt adresse i Luxembourg hos ambassadør H. Pakowski, Tysklands Ambassade, 20-22, avenue Émile Reuter,

sagsøger,

mod

De Europæiske Fællesskaber ved B. Martenczuk og X. Lewis, begge Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-centret, Kirchberg,

og

Den Europæiske Investeringsbank ved ledende juridisk konsulent L. La Marca, Direktoratet for Juridiske Anliggender, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Den Europæiske Investeringsbank, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgte,

* Processprog: fransk.

angående en påstand om erstatning for det tab, som sagsøgeren hævder at have lidt som følge af, at Kommissionen og Den Europæiske Investeringsbank ikke har krævet, at de lokale myndigheder i Fransk Polynesien og banken Socredo overholder fællesskabsretten og anvender Rådets afgørelse 86/283/EØF af 30. juni 1986 og 91/482/EØF af 25. juli 1991 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 175, s. 1, og EFT L 263, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne M. Vilaras og N.J. Forwood,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Sagsøgeren driver en plantage med tropiske frugter på øen Raiatea i Fransk Polynesien. Med henblik på at finansiere sin virksomhed optog han mellem 1985 og 1989 hos en lokal bank, Socredo, flere lån, hvis gennemførelse gav anledning til to tvister, der blev afgjort ved to domme afsagt den 12. maj 1999 af chambre commerciale de la Cour d'appel de Papeete (Tahiti, Frankrig). I den første sag

dømte Cour d'appel de Papeete sagsøgeren til at betale Socredo forskellige beløb, som han skyldte i henhold til de omtvistede lån. I den anden sag fastslog retten, at Socredo havde begået en faglig fejl og dømte banken til at yde sagsøgeren erstatning med renter.

- 2 Det er under disse omstændigheder, at sagsøgeren ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. december 1999 har anlagt nærværende sag. Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgeren under henvisning til artikel 242 EF fremsat en begæring om udsættelse af fuldbyrdelsen af dommen fra Cour d'appel de Papeete i den første sag og om udsættelse af udlægget i fast ejendom indtil efter den 27. august 1999.
- 3 Ved dokumenter indgået til Rettens Justitskontor den 28. januar 2000 og den 7. februar 2000 har Den Europæiske Investeringsbank (EIB) og Kommissionen i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement nedlagt påstand om afvisning. Sagsøgeren har den 28. februar 2000 fremsat bemærkninger til afvisningspåstanden.

Parternes påstande

- 4 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen fremmes til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold.

— Det fastslås, at associeringsafgørelserne udgør en del af fællesskabsretten og har forrang frem for de modstridende nationale bestemmelser.

- Det fastslås, at de forskellige rettigheder, som fællesskabsborgere har ifølge fællesskabsretten, finder anvendelse i Fransk Polynesien.

- Det fastslås, at Kommissionen, alene eller sammen med EIB, har ansvaret for kontrollen og overvågningen af den korrekte anvendelse af associeringsafgørelserne vedrørende de oversøiske lande og territorier.

Desuden kun såfremt det er muligt, henset til Domstolens og Rettens praksis (Domstolens dom af 24.10.1973, sag 43/72, Merkur mod Kommissionen, Sml. s. 1055, af 12.4.1984, sag 281/82, Unifrex mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 1969, og af 29.9.1987, sag 81/86, De Boer Buizen mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3677, samt Rettens dom af 18.9.1995, sag T-167/94, Nölle mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2589):

- Retten udtaler sig om Socredo's ansvar for så vidt angår den korrekte anvendelse af fællesskabsassocieringsafgørelserne og overholdelsen af de betingelser for lån til private investorer, der følger heraf, i medfør af Socredo's forhold til EIB og bankens forpligtelser i henhold til europæisk banklovgivning, dvs. i henhold til Rådets direktiv 77/780/EØF af 12. december 1977 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udføre virksomhed som kreditinstitut (EFT L 322, s. 30), og senere retsakter.

- Det fastslås, at Kommissionen og/eller EIB har udvist åbenbar forsømmelighed, da de i mere end 15 år ikke af de lokale myndigheder og af Socredo

har krævet anvendelse og offentliggørelse af Rådets associeringsafgørelser, ligesom de ikke har krævet fællesskabsretten, der gælder i Fransk Polynesien, overholdt.

- Kommissionen tilpligtes tillige at betale sagsøgeren 25 000 FFR til dækning af ikke-refunderbare omkostninger, han har måttet afholde for at forsvare sine interesser.

5 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

6 EIB har nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

7 Sagsøgeren har i sine bemærkninger til afvisningspåstanden nedlagt følgende påstande:

- Samtlige påstande opretholdes.
- Afvisningspåstanden tages ikke til følge.
- Sagen fremmes til realitetsbehandling.

Retlige bemærkninger

8 Indledningsvis bemærkes, at stævningen er uklar, idet det ikke er muligt klart og præcist at identificere den ulovlige adfærd, som Kommissionen og EIB påstås at have udvist. Retten finder dog, at søgsmålet dels tilsigter Rettens afgørelse af visse spørgsmål, og dels rejser spørgsmål om Kommissionens og EIB's ansvar uden for kontraktforhold. I øvrigt har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Kommissionen betaler ham 25 000 FFR til dækning af omkostninger, som han har afholdt for at forsvare sine interesser. Inden det efterprøves, om stævningen opfylder de minimumskrav, der stilles for at sikre retten til kontradiktion, skal det undersøges, om sagsøgerens klagepunkter, hvad end de måtte være, kan antages til realitetsbehandling.

9 Hertil bemærkes, at Retten kun må handle inden for rammerne af traktaten og derfor har ikke kompetence til at afgive vejledende udtalelser. Heraf følger, at for så vidt sagsøgeren anmoder om sådanne udtalelser, er det åbenbart, at stævningen må afvises.

- 10 Med hensyn til påstandene om, at Retten udtaler sig om Kommissionens og EIB's ansvar uden for kontraktforhold, bemærkes, at disse må fortolkes således, at sagsøgeren i medfør af traktatens artikel 288 EF faktisk vil have fastslået Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold. Det bemærkes i denne forbindelse, at Domstolen i dom af 2. december 1992 (sag C-370/89, SGEEM og Etroy mod EIB, Sml. I, s. 6211), har fastslået, at Fællesskabets retsinstanser har kompetence til at træffe afgørelse i en erstatningssag mod EIB.
- 11 Hvad for det første angår Kommissionens ansvar har sagsøgeren nærmere anført, at det af artikel 226 EF fremgår, at Kommissionen skal fremsætte en begrundet udtalelse, såfremt en medlemsstat har tilsidesat en af de forpligtelser, der påhviler den ifølge traktaten. I det foreliggende tilfælde hævder sagsøgeren, at Kommissionen ikke har opfyldt denne forpligtelse, og at en sådan undladelse giver sagsøgeren ret til erstatning. Hvad for det andet angår EIB's ansvar har sagsøgeren nærmere anført, at EIB var forpligtet til at anlægge et traktatbrudssøgsmål mod den pågældende medlemsstat med henblik på at få medlemsstaten til at kontrollere lovligheden af Socredo's handlinger.
- 12 Det bemærkes hertil for det første, at for så vidt angår EIB's beføjelse til at anlægge et traktatbrudssøgsmål henviser artikel 237, litra a), EF udtrykkeligt til artikel 226 EF. Der skal derfor i denne forbindelse over for EIB anvendes den relevante retspraksis herom, der vedrører Kommissionen.
- 13 I henhold til fast retspraksis kan det forhold, at Kommissionen — og analogt EIB — ikke iværksætter en traktatbrudsprocedure, ikke udgøre et retsstridigt

forhold, hvorfor det ikke kan medføre, at Kommissionen eller EIB ifalder ansvar uden for kontraktforhold (Rettens kendelse af 3.7.1997, sag T-201/96, Smanor m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1081, præmis 30). Det følger heraf, at det er åbenbart, at sagsøgerens erstatningspåstande, der i virkeligheden har til formål at anfægte Kommissionens og EIB's undladelse af at indlede en traktatbrudsprocedure over for en medlemsstat, må afvises.

- 14 Hvad angår beløbet på 25 000 FFR, som sagsøgeren har krævet til dækning til af de omkostninger, han har afholdt for at forsvare sine interesser, bemærkes, at det tilsyneladende ikke drejer sig om en påstand om godtgørelse af sagsomkostninger. Da denne påstand under alle omstændigheder kun er støttet på den påståede manglende indgriben fra EIB's og Kommissionens side, er det åbenbart, at den ligeledes skal afvises.
- 15 Henset til ovenstående er det således åbenbart, at sagen skal afvises, uden at det er nødvendigt at træffe afgørelse om, hvorvidt stævningen overholder de processuelle formkrav.

Sagens omkostninger

- 16 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, pålægges det ham at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde
bestemmer

RET TEN (Første Afdeling)

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Den Europæiske Investeringsbanks og Kommissionens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 10. april 2000.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident